

HALÁSZAT.

Szerkeszti LANDGRAF JÁNOS, országos halászati felügyelő.

A Földművelésügyi m. k. Ministerium

megbízásából »A TERMESZET« melléklapjaként
kiadja:

Dr. Lendl Adolf. ♦ Budapest, II., Donáti-utca 7.

A »Halászat« előfizetési ára 1 frt 50 kr.,

»A Természet«-tel együtt 3 frt.

A hal a piacon.

Egy nemrég nálunk járt német halász mondotta, hogy egész Európában Magyarországon fogy a legkevesebb hal. Nem tudjuk, minő alapokon nyugszik ez az állítása, de nagyon valószínű, hogy igaza van. A hal nálunk ezidőszerint luxus-eledelel. Határozottan drága más élelmi cikkhez képest. Ez a legfőbb oka annak, hogy a fogyasztás nem tud nagyobb mértéket öltetni.

Valamikor régen persze másképp volt, amikor még a sertéseket is hallal hizlalták! A mai drágaságot azonban nemcsak a termelés csökkenése idézte elő, hanem igen nagy részben a halkereskedés ma dívó szokása is.

A dolgot ott kell kezdenünk, hogy a magyar ember nagyon kényes a hal frissességére. Bizonyára abból az időből maradt meg ez a dicséretes tulajdonsága, amikor még volt miben dúslakodnia s nem jutott hely piacunkon a »jegelt« orosz és román halnak.

A köztudat ma csakis az *élő halat* tartja megbízhatóan frissnek s ezen nincs mit csodálkoznunk, mert a piacra a hal most csak kétféle módon kerül, t. i. eleve-
nen, vagy *megdöglesztve*. Bocsánat a csúnya szóért, de ez a tény; a halat nem ölik le, nem vágják le, az *megdöglik* — megfulad a levegő hiánya következtében. Így

kerül a halkereskedő asztalára, annélkül, hogy valamit csinálnának véle. Hogy az ilyen árút a közönség nagy része gyanúsna találja s hogy sokan inkább nem esznek halat, semhogy állott, esetleg romlott hús jusson asztalukra, azt nem lehet rossz néven venni.

A közönség tehát az élő halat keresi. De hát az élő hálnak a piacra vitele drága dolog ám. Csak gondoljuk meg, hogyha 1 métermázsa pontyot akarunk eleve-
venen szállítani, akkor azzal együtt 4—5 q. vizet és hordót is kell szállítanunk. A csomagolás terjedelme s minősége aztán rendkívül nehézkesé teszi a fel- s lerakást. A szállítást meg rendkívül óvatosan kell teljesíteni a tekintetben, hogy a szállítmány sehol ne veszteljen — nem hosszabb ideig, de még csak egy óráig se; mindez igen nagy utánjárást igényel.

Nincs aztán mit csodálkoznunk azon, ha a termelés helyén kgmonként 60 kr-ért eladott áruhoz a piaci vevő már épen a kétszeres pénzen, 1 frt 20 kron tud hozzá-
jutni.

Az eleven hal lelkiismeretesen végzett szállítása igen sokba kerül. Épen ezért aztán nem is végzik mindig elég gondosan. Aminek következményei ismét csak a fogyasztót érik: mert az az élő hal, amelyet ő a *legfrissebbnek* tart, bizony igen sokszor már agyongyötört, agyonkínzott *beteg* állat, amelynek a húsa sem lehet zamatos.

Ha a halszállító edények kicsinyek, ha a víz szűken van, ha útközben az idő kissé felmelegszik, ha az utak rosszak stb. stb. — egymáshoz, az edények falához verődve, fuldokolva utazik az a szegény állat s bizony az olyan szállítmánynál, amelynek mondjuk fele vagy csak negyedrésze is elpusztul útközben, — ami nem épen olyan ritkaság, — nem tarthatjuk egészségesnek a megmaradt részt sem. Csak épen, hogy él az még!

Épen ezért óvatosnak kell lennünk még az u. n. élőhallal szemben is. Ne elégedjünk meg csupán azzal, hogy még mozog, esetleg vergődik, hanem ha már drágán fizetjük, követeljük meg, hogy egészséges, sértetlen és teljes erőben igazán eleven is legyen.

A hal eleveségének a megítélésére van egy igen megbízható mód, melyet A. Peupion francia halász ajánl.

A hal szemét figyeljük meg. Ha a halat frissen fogtuk ki a vízből, szemgolyói kidüllednek a szemüregéből; a pupilla nem a szem közepén van, hanem annak alsó felén, úgy, hogy egy részét a szemüreg alsó széle elfedi.

Ha a pupillának épen csak a fele látszik, amint az 1. ábra mutatja, az biztos jele annak, hogy a hal egészséges, életerős.

Amint aztán az állat veszti életerejét, a pupilla lassanként a szem közepére kerül s a szemgolyó is visszahúzódik az üregbe, ahogyan a 2. ábrán látható.

Az egészen kimerült állatnál végre a pupilla megkisebbedik s a szemgolyó besüpped a szemüregbe. 3. ábra.

Igy: tehát rendkívül egyszerűen győződhet meg minden vásárló arról, vajjon csakugyan friss, egészséges halat vesz-e az élő halban. Viszont a szem megfigyelése igen egyszerűvé teszi az elárúsítóknak azt a feladatukat, hogy a halat egészséges, eleven állapotban tudják tartani. Amint a hal szeme kezd felfelé fordulni, az annak a jele, hogy nem érzi jól magát. Fel kell tehát a tartó vizét frissíteni, vagy több vizet adni hozzá; esetleg a gyengébb halakat külön kell választani, hogy magukhoz térjenek.

Amint látható, a hálnak eleven egészségesen való tartása hosszabb tartamú szállításoknál rendkívül nehézkes dolog. Friss eleven hallal igazán csak a termelőhely közvetlen közeli környéke látható el. Tatáról vagy Simontornyáról pl. kaphat a főváros piacza ilyen halat, ha a kereskedők mindig csak a fogyasztásnak megfelelő mennyiséget hozzák fel a téli tartókból. Nem lehet azonban ugyanezt Romániából megtenni, ahonnan pedig olyan

temérdek hal kerül piacunkra. Az az áru, amit a Dunán heteken át, nem is télen, mert még a jégzajlás előtt hurczolnak fel bárkákban, nagyon messze áll az elsőrendű minőségűtől. Persze azért olcsóbb is.

Amit az elevenen való szállításról eddig elmondtunk, az természetesen csak az erősebb természetű halakra vonatkozott, aminő pl. a ponty. A kényesebbek, mint pl. a süllő, szállítása már egész mesterség, úgyannyira, hogy ilyennek elevenen piacra vitele az azzal járó költségek miatt, gyakorlatilag alig foganatosítható.

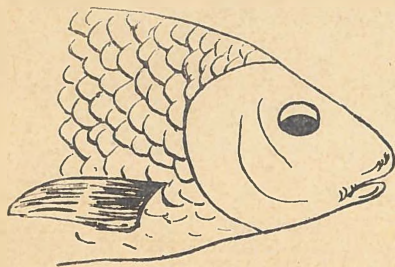
Ezek a vázolt nehézségek az okai annak, hogy az eleven halat a nagy fogyasztó közönség drágasága miatt nem képes megfizetni s hogy az eleven hal egyáltalán ritka a piacon. Ami van, annak legnagyobb része már befejezte életét, még pedig, amint már jeleztük, nem épen a legkívánatosabb módon.

Igazán különös dolog, hogy minden állatnál, amelyet táplálkozásra használunk, megköveteljük, hogy azt egészséges állapotban öljék le, csak épen a halat fogadjuk el megdöglesztve. Az a hal, ami nem elevenen kerül a piacra, csaknem mind úgy pusztul el levegő s táplálék hiányában. Az ilyen módon véget ért hal beteg volt. Teste lágy, hajlékony. Ha aztán állnak is még kopolyúi, amelyek friss állapotban vérvörösek, sápadtak s színtelenek lesznek. Szeme homályos, mintha hártya vonná be. Aztán meg kell gondolni, hogy romlott vére s béle benne maradt, hogyne bűzösödne hát meg a legrövidebb idő alatt. Innét származik aztán az a köztudat is, hogy a halhús oly gyorsan romló. De hát nem ép ilyen gyorsan romlanék meg bármely más állat húsa is ilyen elbánásnál?!

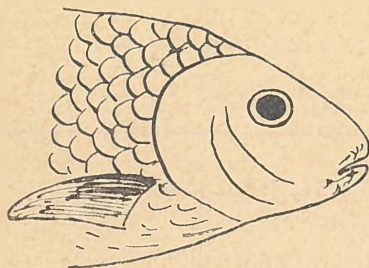
Ezen a csúnya, rossz szokáson kell változtatni. Nem természetesebb dolog volna-e, hogy azt a halat, miután kifogták a vízből, annak rendje s módja szerint leöljék, vérét vegyék, kizsigereljék s aztán vigyék a piacra? Ez ellen persze az elárúsítóknak van erős aggályuk, mert hát az elárúsított anyag így súlyban kevesebb lenne. De hát azoknál a vevőknél mégis csak fel lehet tenni annyi belátást, hogy az ilyen módon kapott friss halhúst, amely csupa használható színhús, hajlandók drágábban megfizetni, mintha egyben veszik az egész állatot beleivel együtt. Annál inkább be lehetne ezt a szokást hozni, mert pl. a tengeri halakat soha másképp nem szállítják, mint teljesen kitisztogatva. Ezért vihetik aztán be azokat a szárazföldre, aránylag nagy távolságra. Miért ne lehetne ezt az édesvízi halakkal ugyanígy csinálni? És ha a vevő közönség s elárúsítók nem tudnak maguktól rájönni erre a dologra, a hatóságnak volna elsőrendű feladata, hogy a halárúsítás mai igazán közegészségellenes módján változtasson. Egyáltalán nem volna szabad megengedni, hogy kizsigereletlen halat hozzanak piacra, még kevésbé, hogy úgy szállítsák távolabb vidékre.

A halat legegyszerűbben a koponyájára mért ütéssel ölhetjük meg. Vérét pedig úgy vesszük, hogy nyakszirtjét vagy a farkát megvágjuk. Ha így aztán kizsigereletük, bátran küldhetjük. Háromszor annyi ideig eláll, mint a ki nem tisztogatott hal.

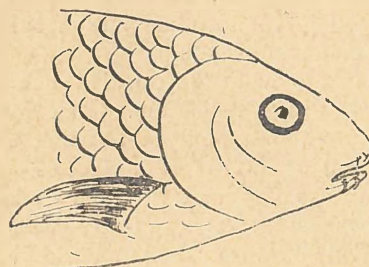
A csomagolás legegyszerűbb s teljesen megfelelő módja a következő. Fűzfavesző-kosárnak az oldalát durva papírossal kirakjuk, aztán a fenekét s oldalát kibéleljük 3-4 centiméter vastagon szalmával. A szalmára a fenéken pergament-papírost teszünk, amelynek széleit letelé hajtjuk, hogy a víz lecsurogjon róla. Erre a papírosra egy réteg zúzott jeget adunk, amelyet ismét befödünk ilyen pergament-papírossal. Erre teszünk aztán egy sor halat, amelyet ismét két pergamentlap közé togtott jég-

1. ábra.

2. ábra.

3. ábra.

réteggel borítunk; aztán jó ismét egy sor hal s i. t. A kosár tetejére megint szalmát s durva papirost adunk.

Ha az idő nagyon meleg, úgy a jég közé egy-egy marék só t szórunk. Nyáron 1 súlyrész halhoz $\frac{1}{2}$ súlyrész jég kell; ősszel s tavasszal elég $\frac{1}{4}$ súlyrész. Télen, ha fagy, egyáltalán elhagyhatjuk a jeget; elég a pergament-parirosba való pakolás. Ilyen módon még a legkényesebb pisztráng is kiáll a legmelegebb nyáron is másfél napi szállítást; ezalatt pedig manapság már igazán messze eljuthat az a póstai csomag.

Micsoda más mértéket ölthetne a halfogyasztás, ha az árúbabocsátásnak ezt a módját elfogadná a közönség. A hal ott maradhatna a termelőhely közelében készített tartókban. A halkereskedés, amely most csaknem kizárólag a fővárosra szorul, ily módon decentralizálódna. A termelőhelyek mellett lévő tartókból fognák ki mindig *leőlésre* a teljesen eleven s egészséges halat a rendelések mértékéhez képest. Elesnék tehát a hal elevenen való szállításának s nem megfelelő viszonyok között — szűk piaci tartókban — elevenen tartásának költsége. A vevő így olcsó s megbízhatóan friss halat kapna, mert az elárúsítónak semmi érdeke sem volna, hogy állott húsu halat adjon el.

Nagyon fontosnak tartjuk a haleladás kérdését s kívánatosnak, hogy hozzáértők bővebben foglalkozzanak vele. A haltermelés fejlesztésének csak úgy van értelme, ha a termelt anyag értékesíthető is. A haltermelés is csak úgy lehet általánossá, ha a fogyasztás általános; annak pedig két elengedhetetlen feltétele van: *olcsóság s a hal frissesége.*

Répassy Miklós.

TÁRSULATOK.

Új halászi társulat. A Sebes-Kőrös folyónak Nagyvárad város keleti határától Kőrös-Ladány község nyugoti határáig terjedő szakaszára az illető halászi jogtulajdonosok társulattá alakultak f. é. november hó 14-én Nagyváradon tartott alakuló gyűlésükön. Az új halászi társulat címe »Sebes-kőrösi halászi társulat«, székhelye: Komádi s hatásköre a folyó 1030 holdnyi vízterületére terjed ki.

A közgyűlés egyhangulag választotta meg elnöké gróf Csáky Lajost, alelnökké br. Drexel Gyulát, igazgatóvá Pekanovics Imrét s választmányi tagokká Man Ferenczet, Hofman Mihályt, Frankó Endrét, Kovács Albertet, Ötvös Gyulát, Bencze Jánost, Mártonfy Dezsőt, Kőszeghy Imrét, Nagy P. Istvánt s az alapszabályokba vette be, hogy a társulati tisztségekkel sem most, sem a jövőben javadalmazás nem jár.

A »Sebes-kőrösi halászi társulat« felső tőzsomszédja a »Hármas-kőrösi halászi társulat«-nak, amely a Hármas-Kőröst egész a Tiszába torkolásáig felöleli.

Az Olt folyónak Háromszék és Brassó megye területén fekvő szakaszán szintén megindult a halászi jogtulajdonosoknak társulattá való alakítása iránti szabályszerű eljárás. November 7-én volt az érdekelt halászi jogtulajdonosoknak ez ügyben az első érdemleges közgyűlésük Botfalu községhezánál, Brassó megye főjegyzőjének elnöklete alatt. Bár az érdekelt többsége belátta, hogy a társulat megalakítása rendkívül üdvös volna s hogy annélkül sem rendszeres védelem, sem rendszeres kezelés meg nem valósítható, a társulatot még sem sikerült ezuttal megalakítani, mert akadtak néhányan a halászi jogtulajdonosok közül, akik a halászat önálló gyakorlása iránti igényüket bejelentették. Emiatt az eljárási utasítás rendelkezésé-

nek megfelelően a hatóság a további eljárást kénytelen volt felfüggeszteni mindaddig, a míg a bejelentett igények érdemében az erre illetékes földművelésügyi miniszter úr határozott.

A »Győr-vidéki« dunai halászi társulat f. évi november hó 8-án tartotta évi rendes közgyűlését Sebő Imre elnöklete alatt Győrött. A közgyűlés tárgysorozata a folyó ügyek elintézéséből állott. A felmerülő költségek fedezésére a társulat tagjainak évi járuléka kat. holdanként 4 fillérben állapított meg. A társulat működését illetőleg hozott határozatokban különösen a tavaszi általános tilalom ellenőrzésére s az anyaggödörkke rekedő halivadék megmentésére fektettek súlyt.

A tárgysorozat utolsó pontja tisztujtítás volt, letelvén ez évben a tisztviselők 3 évre szóló megbízatása. A lelépő elnök, alelnök és választmány újból megválasztottak; csak a társulat igazgatójában nyert a tisztviselőkar új tagot Dr. Korn János személyében.

A Latorczán f. évi november hó 15-én alakult meg a halászi társulat Szürthén. Az alakuló közgyűlésre Ungmegye alispánja hívta össze az érdekelteket most már másodikban, miután a földművelésügyi m. kir. miniszter úr a törvény 15. §-a alapján a Latorczát oly nyílt víznek minősítette, a melyen a halászat jövőben csakis társulati úton gyakorolható. A társulat a Latorcza folyónak a Bodrogba való ömlésétől Agtelek, illetőleg Geőcz községek keleti határáig terjedő szakaszára tervezte, a melynek összes vízterülete 2228 kat. hold. Ebből a közgyűlésen megjelent érdekeltek 1339 kat. holdat képviseltek. A megejtett szavazás során a társulat mellett 1314 kat. hold tulajdonosa nyilatkozott, ellene 25 kat. holdé s távol volt 889 kat. holdé. Ez eredmény alapján elnöklő alispán a társulatot a vízterület szerinti többséggel megalakultnak jelentette ki s nyomban tárgyalhatta az alapszabály és üzemterv-tervezetet; ezek elfogadása után pedig megválasztotta a társulat tisztviselőit. Elnökké Buday Zádort, alelnök-igazgatóvá pedig Egry Ferenczet választották. A társulat címe »Latorczai halászi társulat«; székhelye: Szürthe.

VEGYESEK.

Tanulságos eredmények. Gróf Széchenyi Pál birtokán Lábodon legközelebb ejtették meg az első halászatot, az idén elkészült tógazdaságban. Időnyerés okából az összes tavak üzem alá vétettek, Simontornyáról vásárolt anyaggal törtévé azoknak benépesítése. Közülök az éves ivadék meglehetősen gyenge volt, mert a halacsákák hossza 6–10 cm.-re terjedt. És noha a tavak silány minőségű tőzeges talajon állanak, noha mindezek felül még a száraz nyár miatt vízhiányban is szenvedtek, a halak igen szépen fejlődtek, ugyannyira, hogy az I. II. III. IV. számmal jelölt tavakból kifogott most már két éves halak átlagsúlya 0.50, 0.81, 0.91 és 1.02 kg. rúgott. Ám de még sem ez az, a mi meglepetés számba megy, hanem a tapasztalt csekély kallódási veszteség. Megtartva ugyanis a fentebbi sorrendet, a tavak benépesítésére felhasználtatott egyenként 370, 450, 470 és 250, együtt 1540 darab hal, a miből megkerült a halászat alkalmával 288, 446, 412 és 236, együtt 1382 darab, azaz az elkallódás a legkedvezőbb esetben nem érte el az 1% átlagban pedig a 10%. Ha a vízzel borított területnek 1–1 kat. holdjára számítjuk át a hozamot, az 164 kgr.-ot rúg, a mit még oly szerény egységár mellett olyan haszonnak kell elismernünk, a minőt a legjobb buzatermő föld is csak ritka évben ad. A számbeli kedvező eredmény titka a nemes gróf úr egy igen gyakorlati eszméjén alapul. Ő ugyanis a szokásos 30–50% kallódást alapul véve, a tavak őrizetére hivatott egyik alkalmazottjának a kihelyezett

halak fele mennyiségén túl megtartható minden egyes darab hal után megfelelő jutalmat ígért, hogy az illetőt kellő éberségre ösztönözze. Hogy az önérdekre alapított ezen számítás mennyire helyes volt, az legjobban kiviláglik abból, hogy a tulajdonos gróf úr 513 kgr. hallal kapott többet mint várt, az őrzést teljesítő erdőőr pedig 156¹/₂ frtot szerzett magának becsületes munkájával.

A példát bátran ajánljuk követésre másoknak is. L.

Összenőtt szájú ponty. Dr. P. Schirminz a »Fischerei-Zeitung«-ban egy összenőtt szájú pontyról tesz jelentést.

Ennek a halnak a szájazsége valószínűleg becsípődött és a begyógyulásnál a vele járó túltengés következtében a száj szélek összenöttek. A szájnnyílás ezáltal tökéletesen be volt zárva és a legkevésbé megsérült baloldali alsó álkapocsfél, mint egy fedőszerű nyulvány borult az összenövési hely alsó részére, úgy hogy ezáltal a szájnnyílás becsukása oly tökéletes volt, hogy még a legkisebb nyílás sem maradt rajta. Már régebb ideje történetelt ez a beforradás és mégis a hal külseje után ítélve, igaz, hogy nem volt túlságosan jól táplált, mégsem szenvedhetett éhséget. A bélcsatorna megvizsgálásából kiderült, hogy összenőtt szája daczára is vett fel a hal táplálékot, mert úgy a bélcsatorna közepén, mint a végbélben épen nem csekély bélsár volt. Hogy evett és hogyan lélegzett vajjon ez a hal? Általánosan el van terjedve az a nézet, hogy a halak lélegzése rendes körülmények között úgy történik, hogy a belélegzésnél a nyitott szájon át víz jut a szájürbe, mely aztán a száj becsukása és a szájür összeszűkülése, összehúzódása által a kopolytúnyíllásokon át kiszorul. De Paul Bert, a francia fiziológus bebizonyította, hogy a kilélegzésnél a szájnnyílás, garat és kopolytúnyíllás egyidejűleg húzódik össze, illetve csukódik be és hogy csak a kiáramló víz nyomása következtében emelkednek fel egy kissé a kopolytúnyfedők szélei. Továbbá bebizonyította ez a tudós, hogy a lélegzéshez a szájnnyílás vagy a kopolytúnyíllás egymagában is elegendő, mert azoknál a halaknál is, melyeknek kopolytúnyfedőit gummigyűrűkkel leszorította, vagy melyeknek száját összevarta, zavartalanul folytatódott a lélegzés, annélkül, hogy az állat szenvedett volna. A francia tudós kísérleteinek egyik bizonyítéka ez az összenőtt szájú ponty. A belélegzett vízzel mindenféle apró törmelék, algaszálacska jutott a kopolytúnyívek között levő résekbe a garatba és innen azután mint tápanyag a bélcsatornába.

Budapesti halpiacs. Az elmúlt hetekben a piaci viszonyok mint a múlt évben nehányszor, ismét a lehető legmostohábban alakultak. Főleg alárendelt minőségű jegelt halakban oly jelentékeny volt a hozatal, hogy a kereskedők valóságos kénytelenek voltak halaikat elpredálni. Élénken igazolja ezt az a körülmény, hogy napokon át 3¹/₂ frton kínálták a kisebb jegelt csuka mázsáját.

A detail-árak természetesen szintén ennek megfelelően alakultak és bizony 10—12 kr., sőt még 6—8 krajczárért is akad hal bőven. Ennek daczára a fogyasztás alig emelkedett valamit, jeléül annak, hogy közönségünk még az ilyen alkalmat sem tudja javára fordítani. Növelte a bajt az időjárás lanyhasága, aminek következtében nem csekély mennyiségű hal megromlott és megsemmisítettet. Megemlítjük, hogy ezen elkötyavetyélt csukakészletek jórésze a Száva mellől érkezett hozzánk, amely beküldöiknek még a fuvardíját sem térítette meg.

A felhozatalokban természetesen Románia is erősen kivette a maga részét, de amíg innen kizárólag csak jegelt halat kaptunk, addig a Velencei tó bőven szállította az élőt, úgyannyira, hogy szakadatlanul erős árútorlódás mutatkozott.

A Balaton halászata szintén kiadós lehetett, mert innen is nagy tömegekben érkezett a fogas, stüllő és harcsa, amelyek természetesen szintén nyomott árakon voltak értékesíthetők.

Apatinból 80 q. tartalmazó bárka érkezett, 1·30 kg. átlagsúlyú ponty és 1·00 kg. súlyú csuka-rakományyal, amelyek 33 frt. átlagárban találtak vevőre. További halküldemények érkezését jelzik Mohácsról és Batináról is, úgy hogy a nagy készletekre is várható nyomott árak mellett nagyon lehet tartani attól, hogy küldöik további szállításokra nem egykönnyen vállalkoznak.

A Tiszán és a Kőrösön megkezdődött az örvénytöréses halászat, de hír szerint szokatlanul csekély harcsafogásokat eredményezett, ami fölött nem egy panasz hallatszik az ottani halászok között.

Tógazdaságokból eredő halak szállítása ezidőszerint teljesen szünetel. Ily szállítások jövő hó előtt, — amikor már a karácsonyra szánt készletek gyűjtésének ideje beköszönt — alig várható.

A tatai tógazdaság is befejezte halászatát. Az eredményt titkolják s csakis annyi került nyilvánosságra, hogy egyik helybeli nagykereskedő által stornirozott üzletből tennmaradt készletből bocsájtanak kisebb partikat áruba 75—80 frton, a telelőnél átvéve. A halak kétségkívül szép formájúak s átlagos súlyuk megüti a 3·30 kgot.

Nagybani halárak a következők voltak :

HALFAJ	HAZAI		ROMÁNIAI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	frt	frt	frt	frt
Fogas, balatoni	—	80—140	—	—
Stüllő nagy	—	60—100	—	60—90
» közép	—	30—40	—	20—30
» apró	—	20—30	—	10—20
Tok	—	100—150	—	—
Kecsege nagyobb	—	200—250	—	—
» kisebb	—	40—60	—	—
Ponty nagy	60—80	30—40	—	30—40
» kisebb	30—50	15—30	—	15—25
Harcsa vágni való	70—80	30—50	—	25—40
» kisebb	50—70	18—30	—	08—15
Csuka	30—80	03—08	—	02—05
Orosz stüllő	—	—	—	45—55

C

Szerkesztői üzenetek.

Többeknek. Szives elismerésüket hálásan köszönjük. Egygyel több ok arra, hogy a magunkra vállalt feladatok érdekében lelkesedéssel dolgozzunk.

—i—f. Budapest. Téved, mert bár igaz az, hogy a hal az árterületeken leli a legjobb ivóhelyeket, az ivadék viszont legbővebben a természetes táplálékot, azért még sem ellensúlyozhatja a halászatra ebből háramló haszon azt az óriási kárt, melyet a mezőgazdaság szenved az áradás révén. Feledi ugyanis, hogy az ármentesített területeken ma már kivétel nélkül intenzív földművelést folytatnak s így nem legelőt avagy rétet borított az ár, mint egykor, hanem többnyire szántóföldeket, akárhányszor szőlőket. Tessék csak figyelembe venni, mily óriási értéket képvisel a víz alá került sok ezer holdon a még kint levő burgonya, kukoricza, répa, szőlő, nem is szólva azon veszteségről, mely a gazdákat éri, hogy a legjobb vetési időszakot kihasználni nem bírják. És ne feledje azt sem, hogy a halászati haszon sem akkora, mint a minőnek ön képzei, egyszerűen azért, mert a hűvösebb idő beálltával értékesebb halaink egy része megszűnik táplálkozni, következképpen fejlődésük, hízasuk most már távolról sem olyan, mint a minő akkor lenne, ha az ár tavasszal, avagy nyáron következett volna be.

